

Zkouška z takového jazyka jest toliko přípustným dopňkem zmíněné zkoušky v některé skupině, t. j. celý předepsaný zkušební obsah skupiny musí býti vyčerpán a přídavkem zkoušky z onoho jazyka ke zkoušce z ostatních předmětů skupiny rozšiřuje se způsobilost vyučovací též na onen jazyk. Zejména však není onen jazyk sám postačitelým výplňkem nějaké ze svrchu zmíněných skupin vyučovacích předmětů, z nichž alespoň z jedné úplně jest zkouška nutna pro dosažení vyučovací způsobilosti na školách občanských. Se zjištěným takto obsahem normace článku III. souhlasí i další normace článku IV. Mohouť podle jeho bodu 2. kandidáti, mající vysvědčení způsobilosti pro obyčejné školy obecné aneb pro školy měšťanské . . . , kteří nabýti chtějí způsobilosti k vyučování druhému zemskému jazyku aneb na neněmeckých školách obecných německému jazyku jakožto předmětu vyučovacímu, . . . podrobiti se (z něho) doplňovací zkoušce. Tyto doplňovací zkoušky budou se konati v řádných zkušebních obdobích pro zkoušky způsobilosti a mohou se podniknouti atd. . . . Způsobilosti, vyučovati druhému zemskému jazyku aneb na neněmeckých školách obecných německému jazyku jakožto vyučovacímu předmětu, může každý kandidát, způsobilý pro obyčejné školy obecné anebo pro školy měšťanské dosíci podle míry rozdílných požadavků . . . buď jen pro obyčejné školy obecné neb též pro školy měšťanské. O těchto zkouškách doplňovacích zvláštní vysvědčení se nevydávají; pokud jest výsledek této zkoušky příznivý, budiž v nabytém již vysvědčení způsobilosti dodatečně naznačen.

Z uvedeného je zjevno, že ani zkouška učitele, majícího způsobilost pro české školy obecné, z němčiny, jakožto učebního předmětu českých škol občanských, ani zkouška učitele, majícího způsobilost pro německé školy obecné, z češtiny, jakožto učebního předmětu německých škol občanských, nemohou samy o sobě býti pokládány za »odbornou zkoušku způsobilosti pro školy občanské«, jak ji má na mysli § 2. zákona č. 251/1922. Když úřad v nař. rozhodnutí z toho toto právního názoru vycházel a proto odepřel přiznání st-li výhodu, která v cit. § 2. jest podmíněna mezi jiným též vykonáním odborné zkoušky způsobilosti pro školy občanské, jednal v souhlasu se zákonem, stížnost jest bezdůvodná a slušelo ji zamítnouti.

Č. 5173.

Státní zaměstnanci: * Pokud se v § 16, odst. 1 zák. č. 230/1920 mluví o vojenské službě, míní se tím vojenská služba válečná.

(Nález ze dne 2. prosince 1925 č. 23.166.)

Věc: Eduard R. ve F. proti ministerstvu spravedlnosti o přiznání výhody podle § 7 zák. č. 230/1920.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 21. února 1922 zamítl žal. úřad žádost st-lovu za přiznání výhody podle § 7 zákona ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. o zařazení do odpovídající hodn. třídy a platové stupnice, ježto vycházel z právního náhledu, že udělení výhody podle cit. ustanovení zákona ponecháno je volnému uvážení úřadu a není tudíž na přiznání její subjektivního nároku. Nss rozhodnutí toto nálezem z 12. října 1923 č.

16683/23 zrušil podle § 7 zák. o ss, ježto uznal tento právní náhled žal. úřadu za mylný.

Vzhledem k tomuto nálezu žal. úřad o žádosti st-lově znovu pojednal a použiv oprávnění odst. 1. § 16 zák. č. 230/1920, vyloučil st-le po dohodě s min. vnitra a fin. z výhody v § 7. cit. zákona, ježto st-l je býv. dobrovolně sloužícím poddůstojníkem z povolání, tedy osobou, která se svého času dobrovolně přihlásila k vojenské službě býv. rak.-uh. státu.

Stížnost namítá v podstatě, že žal. úřad v případě st-lově neprávem použil ustanovení odst. 1 § 16 cit. zákona, ježto toto ustanovení může se týkat jen těch zaměstnanců, kteří v čas války dobrovolně se přihlásili ke konání vojenské služby v býv. rak.-uh. monarchii, že však st-l před válkou i během války se namáhal, aby dosáhl sprostění od vojenské služby a mohl nastoupiti službu civilní a že proto o dobrovolném přihlášení k válečné vojenské službě nemůže býti řeči. Dále stížnost uvádí, že odst. 1 § 16 cit. zák. sice praví všeobecně, že z výhod zák. č. 230/1920 mohou býti vyloučeni, kdo se dobrovolně přihlásili k voj. službě v býv. monarchii rak.-uh., že však z toho, že hned ve větě následující se praví »anebo ji vykonávali v zápolí v takovém vojenském postavení, že z důvodů hospodářských ohledů nezasluhují«, je vidno, že § 16 odst. 1 má na mysli pouze vojenskou službu v době války.

Tato námitka je důvodna. V § 16 odst. 1 zákona č. 230/1920 se sice praví, že z výhod tohoto zákona mohou býti vyloučeni ti zaměstnanci, kteří se k vojenské službě býv. státu rak.-uh. dobrovolně přihlásili; že však zákonodárce, použiv výrazu »kteří se dobrovolně přihlásili k voj. službě«, neměl tím na mysli dobrovolné přihlášení k voj. službě vůbec, nýbrž pouze k voj. službě válečné, vyplývá již z věty následující 1. odst. § 16, která zní: »anebo ji vykonávali v z á p o l í v takovém voj. postavení« —.

Z toho plyne, že z výhod zákona č. 230/1920 podle ustanovení § 16. odst. 1 mohou býti vyloučeni zaměstnanci, již se dobrovolně přihlásili k v á l e č n é v o j. s l u ž b ě, ne však také ti, kteří již před válkou po odbytí presenční služby ve voj. službě dobrovolně setrvali. Tomuto výkladu nasvědčuje jednak celá intence zákona, který již podle svého nadpisu stanoví zvláštní předpisy pro státní zaměstnance, kteří v á l k o u byli zdrženi ve výkonu nebo nastoupení civilní státní služby, jednak i zpráva státně-zřízeneckého výboru z 2. dubna 1920 tisk 2739 k návrhu zákona, ve které se k § 16 výslovně poznamenává, že dobrovolné přihlášení k voj. službě jest zde míněno a může býti pro vyjmutí z výhod tohoto zákona jenom tehdy směrodatno, když se jedná o zjištěné případy úmyslného jednání proti české státní myšlence.

Vycházel-li tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí z právního náhledu, že k vyloučení st-le z výhody § 7 zák. č. 230/1920 stačí podle § 16, odst. 1 tohoto zákona již, že st-l po odbyté presenční službě ve voj. službě jako déle sloužící poddůstojník setrval, pak ocítá se v rozporu se zákonem a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5174.

Stavební právo (Praha): I. * Sousedu nelze upíratí v stavebním řízení konsensním legitimaci k námitce, že o zastavovaném po-